

Sygnatura akt III K 45/20

7.

8. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2020 r.

9. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Olszewski (sędzia sprawozdawca)

Sędzia: sędzia Jacek Gasiński

Ławnicy: Cecylia Kardas, Mariusz Gościński, Bożena Kielbasa

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Bożena Wolfram

10. w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Tryb. Joanny Zaborowskiej

11. po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu 3 i 22 lipca 2020 r. sprawy

12. P. M. syna M. i V. z domu Ł., urodzonego w dniu (...) we wsi T., powiat (...), (...)

o s k a r ż o n e g o o t o , ż e

w dniu 10 listopada 2019 roku w P., powiat (...), województwo (...), działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia S. S. (1) zadał mu cios nieustalonym przedmiotem ostrokończystym typu nóż w prawy łuk żebrowy, powodując ranę kłutą długości 15 mm zlokalizowaną przy prawym łuku żebrowym, drążącą przez przeponę do kopuły wątroby z krwawieniem wewnętrznym (do brzucha 1100 ml i do opłucnej 600 ml), które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu wskazany w art. 156 kodeksu karnego - chorobę realnie zagrażającą życiu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc medyczną, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w zbiegu z art. 156 § 1 punkt 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk

1. w granicach czynu zarzucanego P. M. uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 10 listopada 2019 roku w P., powiat (...), województwo (...), w trakcie szarpaniny zadał S. S. (1) cios nożem, godząc pokrzywdzonego w prawy łuk żebrowy, powodując ranę kłutą długości 15 mm zlokalizowaną przy prawym łuku żebrowym, drążącą przez przeponę do kopuły wątroby z krwawieniem wewnętrznym do brzucha i do opłucnej, które to obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu i przyjmując, że tak opisane działanie wyczerpało znamiona art. 156 § 1 punkt 2 kk na podstawie art. 156 § 1 punkt 2 kk w związku z art. 60 § 2 i § 6 punkt 2 kk wymierza P. M. karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 21 listopada 2019r. godzina 16:20;

3. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić:

- a) ***P. M. dowody rzeczowe w postaci trzech noży typu scyzoryk opisanych w wykazie dowodów rzeczowych k. 292 – 293 akt sprawy,***
- b) ***S. S. (1) dowody rzeczowe w postaci odzieży (kurtki, butów, majtek, spodni i skarpet) opisanych w wykazie dowodów rzeczowych k. 292 – 293 akt sprawy;***
- c) ***zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. J. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100, w tym – 165,60 tytułem VAT) złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed sądem;***
- d) ***zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych ustalając, że poniesie je Skarb Państwa.***

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 45/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
<i>USTALENIE FAKTÓW</i>			
<i>0.1.Fakty uznane za udowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.1.1.	P. M.	W granicach czynu zarzucanego P. M. sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 10 listopada 2019 roku w P., powiat (...), województwo (...), w trakcie szarpaniny zadał S. S. (1) cios nożem, godząc pokrzywdzonego w prawy łuk żebrowy, powodując ranę kłutą długości 15 mm zlokalizowaną przy prawym łuku żebrowym, drążącą przez przeponę do kopuły wątroby z krwawieniem wewnętrznym do brzucha i do opłucnej, które to obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu i przyjął, że tak opisane działanie wyczerpało znamiona art.156 § 1 punkt 2 kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. W dniu 10 listopada 2019r. w P. na ulicy (...) uczestniczył z zdarzeniu z udziałem S. S. (1), S. S. (2), A. O. i W. P., podczas którego doszło do szarpaniny i bijatyki – początkowo, oskarżonego z A. O., a później – z S. S. (1).</p> <p>2. W trakcie szarpaniny z S. P. M. ugodził oponenta nożem, godząc pokrzywdzonego w prawy łuk żebrowy.</p>	<p>wyjaśnienia P. M. zeznania W. P. zeznania S. S. (2) zeznania S. S. (1) zeznania V. V. zeznania Y. V., zeznania W. P. zeznania S. S. (2) zeznania S. S. (1) opinie sądowo – lekarskie</p>	<p>413v. – 414 416v. – 417 416 437v. - 438 k. 67 – 70 80 - 81 416v. 416 437v. - 438 56, 398</p>	

3. Zdarzenie poprzedzone było pobiciem P. M., który kilkanaście minut wcześniej przechodząc obok poprosił wyżej wymienionych o papierosa. W trakcie tego zajścia P. M. został wulgarnie wyzywany, a następnie - pobity przez S. S. (1). W tym czasie P. M. nie wykazywał żadnej agresji.

4. Po tym pobiciu P. M. wrócił do zajmowanego mieszkania, poprosił o wsparcie dwóch kolegów, z którymi zamieszkiwał, po czym – wraz z nimi – wrócił na miejsce, w którym siedzieli S. S. (1) i jego znajomi.

V. V. i Y. V. trzymali się z tyłu i nie uczestniczyli w zajściu.

5. Po krótkiej siłowej konfrontacji, podczas której P. M. ugodził nożem S. S. (1), oskarżony oddalił się z miejsca zdarzenia.

Wtedy to S. S. (1) zobaczył, że z rany okolicy okołobrowowej broczy krwią. W. P. wezwała pogotowie ratunkowe.

6. W wyniku ciosu nożem S. S. (1) doznał rany kłutej długości 15 mm, zlokalizowaną przy prawym łuku żebrowym, drążącą przez przeponę do kopuły wątroby z krwawieniem wewnętrznym do brzucha i do opłucnej. Obrażenia te spowodowały ciężki

zeznania W. P.

zeznania V. V.

zeznania Y. V.,

zeznania W. P.

zeznania S. S. (1)

zeznania V. V.

zeznania Y. V.,

zeznania W. P.

opinia biegłego z zakresu medycyny

informacja o karalności

protokół rozprawy głównej

416v. – 417

69 – 70

80 – 81

416v. – 417

437 – 438

69 – 70

80 – 81

416v. – 417

56, 398

201 – 202

438

<p>uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.</p> <p>7. P. M. nie był dotychczas karany.</p> <p>8. P. M. i S. S. (1) pojednali się na Sali rozpraw, kiedy to z inicjatywy pokrzywdzonego sąd pozwolił, by podali sobie dłonie na znak zgody i przebaczenia.</p>			
o.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1. – 6.	<p>zeznania: W. P., zeznania S. S. (1), zeznania S. S. (2), zeznania Y. V., zeznania V. V.</p> <p>zeznania Y. V. i V. V.;</p>	<p>Powołane obok osobowe źródła dowodowe spójnie i zasadniczo zgodnie przedstawiły przebieg zajścia, poczynając od sytuacji, w której</p>	

opinie sądowo - lekarskie
wyjaśnienia P. M.

oskarżony poprosił o papierosa, a następnie – został zaatakowany przez S. S. (1), aż po finał całej akcji, kiedy to P. M. zbiegł z miejsca zdarzenia, uprzednio godząc nożem pokrzywdzonego.

Na szczególną uwagę zasługują zeznania W. P., która relacjonowała zajście najbardziej konsekwentnie i niezmiennie, opisując role, jakie w całym zdarzeniu odegrali pokrzywdzony, oskarżony i inni statystujący sytuacji mężczyźni. Zeznania te – logiczne, spójne – sąd uznał za dowód o tyle istotny, że świadek ta nie była w żaden sposób zainteresowana wynikiem procesu; żaden z uczestników zdarzenia nie był jej bliskim znajomym. Co więcej, jako osoba postronna, a więc nie uczestnicząca aktywnie w owej konfrontacji siłowej miała możliwość obserwowania zajścia z pewnego dystansu, podobnie jak S. S. (2), który także nie brał udziału w bójce.

Nie istnieją żadne powody, by uznać zeznania tych świadków za nieszczerze, bądź z innych powodów – niewiarygodne, w szczególności co do ich udziału w zdarzeniu, jak i tego, że bezpośrednio po nim oskarżony przyznał, że godził pokrzywdzonego nożem. Świadkowie ci

		<p>niezależnie od siebie, jasno i wyraźnie zeznali, że po zajściu P. M. sam z siebie stwierdził, że cios zadał pokrzywdzonemu nożem.</p> <p>Pośrednio zeznania co do mechanizmu powstania obrażeń u S. S. (3) znajdują potwierdzenie w konkluzji zawartej w opinii biegłego z zakresu medycyny, w szczególności co do przebiegu i charakterystyki powstałe rany.</p> <p>Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia oskarżonego, że w czasie zadawania ciosu nożem nie chciał i nie godził się na to, że swoim zachowaniem może spowodować śmiertelne zejście S. S. (1). O powodach takiej konstatacji mowa jest w części uzasadnienia poświęconej rozważaniom prawnym.</p>	
<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>2.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>Sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego, by uderzył on pokrzywdzonego przypadkowo znalezionym na ziemi metalowym</p>	

		<p>przedmiotem o bliżej nieustalonej charakterystyce, bowiem wersja ta przeczy treści zeznań Y. V. i V. V., z których wynika wprost, że P. M. bezpośrednio po zajściu przyznał im się, że zadał pokrzywdzonemu cios właśnie przy użyciu noża. W tym więc zakresie ustalenia dokonane przez sąd oparte były na relacjach świadków, tym bardziej, że wersja przedstawiona przez oskarżonego brzmiała nieprawdopodobnie; sąd za niemal nierealne uznał bowiem, by oskarżony w trakcie gwałtownego, acz krótkotrwałego zajścia był w stanie zlokalizować leżący na ziemi akurat w tym właśnie miejscu przedmiot o właściwościach zbliżonych do noża, podnieść go (przy czym nikt z obecnych na miejscu faktu tego nie widział), a następnie – zadać cios, który spowodował tak poważne skutki w sferze zdrowia ofiary.</p>	
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia</p>		

	postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1.	P. M.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Czyn oskarżonego sąd zakwalifikował jako spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu, jaką było krwawienie wewnętrzne do brzucha i do opłucnej, wywołane raną kłutą długości 15 mm zlokalizowaną przy prawym łuku żebrowym, drążącą przez przeponę do kopuły wątroby (art.156 § 1 pkt 2 kk).			
Jednocześnie sąd uznał, że działanie oskarżonego nie mogło być zakwalifikowane z art.13 § 1 kk w związku z art.148 § 1 kk – jako usiłowanie zabójstwa. Sąd doszedł do przekonania, że postępowanie dowodowe przeprowadzone na rozprawie głównej nie dostarczyło wystarczających podstaw do podzielenia			

zapatrywania oskarżyciela publicznego w tym zakresie, co znalazło swój wyraz w zmianie zarówno opisu, jaki kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

W toku przewodu sądowego ustalono, że oskarżony jeden raz uderzył pokrzywdzonego trzymanym w dłoni nożem.

Na pierwszy rzut oka, bez dokonania analizy elementów przedmiotowych i podmiotowych zdarzenia można by wnioskować, że takie zachowanie P. M. faktycznie zmierzało do pozbawienia życia S. S. (1). Powszechnie bowiem przyjmuje się, że zadawanie ciosów przy użyciu noża w newralgiczną część ciała człowieka, jaką stanowią okolice okolic żeber stanowi dostateczny dowód zbrodniczych zamiarów. Jednakże dla potrzeb procesu karnego odrzucić należy wszelkiego rodzaju stereotypy, bowiem bez wszechstronnej i wielopłaszczyznowej analizy każdego z elementów zajścia mogą one prowadzić do mylnych konkluzji.

Punktem wyjścia niniejszych rozważań niech będzie analiza

zamiaru działania
oskarżonego.

Zamiar zabójstwa, zarówno bezpośredni jak i ewentualny, jest tym znamieniem, które odróżnia stadialny typ czynu zabronionego, określony w art.13 § 1 w związku z art. 148 § 1 kk od opisanego w art.156 § 1, czy art.157 § 1 i § 2 kk. Konieczna jest szczególna ostrożność i rozwaga przy ustalaniu zamiaru sprawcy. Ustalenia dotyczące zamiaru muszą być wnioskiem koniecznym, wynikającym z analizy całokształtu przedmiotowych i podmiotowych okoliczności zajścia, a w szczególności z analizy stosunku sprawcy do pokrzywdzonego, jego właściwości osobistych i dotychczasowego trybu życia, pobudek oraz motywów działania, siły ciosu, głębokości, kierunku rany i rozmiarów użytego narzędzia oraz wszelkich innych przesłanek wskazujących na to, że sprawca chcąc spowodować uszkodzenie ciała zgodą swą - stanowiącą realny proces psychiczny - obejmował tak wyjątkowo ciężki skutek, jakim jest śmierć ofiary. W tego rodzaju sprawach „drogowskazem” powinien być pogląd, w myśl którego wniosek dotyczący zamiaru zabójstwa - chociażby

ewentualnego - nie może opierać się na samym tylko fakcie użycia niebezpiecznego narzędzia oraz sposobu działania, polegającego zwłaszcza na godzeniu w ważne dla życia okolice ciała pokrzywdzonego, lecz powinien znaleźć potwierdzenie w całokształcie okoliczności czynu oraz cechach osobowości sprawcy (tak: wyrok SA Łódź z dnia 30 stycznia 2014r., II AKa 251/13; wyrok SA w Lublinie z dnia 10 marca 2008 r., II AKa 20/08, L.).

W orzecznictwie przyjmuje się, iż dla przyjęcia „że sprawca działał w zamiarze zabójstwa człowieka nie wystarczy ustalenie, iż działał on umyślnie, chcąc zadać nawet ciężkie obrażenia ciała lub godząc się z ich zadaniem, lecz konieczne jest ustalenie objęcia zamiarem także skutku w postaci śmierci. Jeżeli takiego ustalenia nie da się dokonać bezspornie, to mimo stwierdzonej umyślności działania w zakresie spowodowania obrażeń, odpowiedzialność sprawcy kształtuje się wyłącznie na podstawie przepisów przewidujących odpowiedzialność za naruszenie prawidłowych funkcji organizmu, odpowiednio z art. 156 lub 157 kk. Zadanie ciosu w miejsce dla życia ludzkiego niebezpieczne,

ani też użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka same w sobie nie decydują jeszcze o tym, że sprawca działa w zamiarze ewentualnym zabójstwa” (wyrok SA w Katowicach z 31 stycznia 2002 r, II AKa 478/01). Poglądy te, będące kompendium utrwalonej linii orzeczniczej sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, sąd w niniejszym składzie w pełni podziela.

W swych wyjaśnieniach P. M. zaprzeczał, by chciał pozbawić życia pokrzywzonego. Zważywszy na rolę procesową, w jakiej występował, jego depozycje sąd traktował z dużą ostrożnością, weryfikując je w oparciu o inne dowody o charakterze obiektywnym, dochodząc do wniosku, że faktycznie celem jego sprzecznych z prawem działań nie była chęć zabicia S. S. (1).

Po pierwsze, do takiej konkluzji skłonił sąd faktyczny brak motywu zabójstwa.

Oskarżony i pokrzywdzony są względem siebie osobami obcymi, zatem jedynym i wyłącznym tłem ich konfrontacji było zajście, które poprzedzało feralną ich bijatykę. Wnioskować stąd można, że zamiar ataku na pokrzywdzonego pojawił

się w głowie oskarżonego nagle, gwałtownie, pod wpływem nieposkromionej pobudki, której źródłem była napastliwa postawa pokrzywdzonego, który pobił P. M. bez żadnej przyczyny, a zatem nie był skutkiem głębszej refleksji.

Po drugie, sąd wyraża przekonanie, że za przyjęciem zamiaru zabójstwa po stronie oskarżonego nie powinien przesądzać rodzaj przedmiotu, który posłużył mu do zrealizowania czynności sprawczej.

W wyniku działania oskarżonego pokrzywdzony doznał jednej rany klutej okolic łuku żebrowego, skutkującej opisanymi wyżej obrażeniami wewnętrznymi, które jednak miały charakter przeżyciowy. Ten wniosek stanowi podwalinę dla konkluzji, że gdyby P. M. chciał wywołania skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego, uderzałby S. S. (1) kierując ostrze noża w miejsce bardziej wrażliwe.

Po trzecie, na działanie oskarżonego z zamiarem pozbawienia życia nie wskazuje ilość zadanych uderzeń.

Jak ustalono, P. M. uderzył pokrzywdzonego nożem tylko raz. Gdyby więc, podążając

kierunkiem rozumowania oskarżyciela, oskarżony zamierzał pozbawić życia swego oponenta, ponowiłby on uderzenie, zwłaszcza, że pokrzywdzony po otrzymanym ciosie nie stracił przytomności, nie przewrócił się, ustał na nogach.

Po czwarte, istotne znaczenie dla odtworzenia zamiaru ma zachowanie się oskarżonego bezpośrednio po zaistnieniu zdarzenia, o które chodzi w sprawie. P. M., po pierwszym i ostatnim ciosie, który zadał pokrzywdzonemu, nie kontynuował aktu agresji, natychmiast uciekł z miejsca zdarzenia.

Po piąte, atak będący faktycznie aktem zemsty za pobicie P. M. kilka minut wcześniej, nie był poprzedzony żadnymi groźbami, z których wynikałoby, że oskarżony zamierza pozbawić życia S. S. (1). Co więcej, ów cios nożem zadany został w trakcie szarpaniny, z czego można zasadnie wnioskować, że użycie noża (ergo – pozbawienie życia pokrzywdzonego) nie było celem oskarżonego, przyjmowanych nawet w warunkach zamiaru ewentualnego.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, że okoliczności podmiotowe i przedmiotowe

inkryminowanego zdarzenia nie pozwalają na przyjęcie, że P. M. swym zachowaniem zrealizował znamiona art.13 § 1 kk w związku z art.148 § 1 kk.

Dokonując zmiany tak opisu, jak i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu sąd uznał, że jego działanie przyjęło karnoprawną postać spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, którego oskarżony dopuścił się z zamiarem bezpośrednim.

Sąd okręgowy w pełni aprobuje w tym względzie pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2015r. (II AKa 9/15, Legalis), będący faktycznie powtórzeniem utrwalonej od lat linii orzeczniczej, w myśl którego zadanie ciosu w miejsce niebezpieczne dla życia ludzkiego, ani też użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka samo w sobie nie decyduje jeszcze o tym, że sprawca działa z zamiarem ewentualnym zabójstwa.

Wynikiem działania P. M. były obrażenia S. S. (1), które przybrały postać rany klutej i spowodowały u pokrzywdzonego ciężką chorobę realnie zagrażającą życiu, wpisując się w ten sposób w znamiona art.156 §

<p>1 pkt 2 kk. Zadając cios nożem oskarżony nie tylko przewidywał skutki swego działania, ale w tym momencie chciał spowodowania tych skutków, niezależnie od tego, czy tuż po zrealizowaniu znamion powołanej normy prawnej czynu swego zaniechał i żałował tego co się stało. Konkluzję tę wspiera zarówno siła, z jaką uderzenie zostało zadane, oraz dobór narzędzia, które posłużyło do popełnienia przestępstwa.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			

<p>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>P. M.</p>			<p>Sąd wymierzając oskarżonemu karę zastosował nadzwyczajne jej złagodzenie, biorąc za podstawę prawną zapis art.60 § 2 i § 2 pkt 1 kk.</p> <p>Faktem jest, że pokrzywdzony pojednał się z oskarżonym. Do rzadkości należy sytuacja, w której owo pojednanie przybiera postać tak spontaniczną, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie (S. S. (1) z własnej inicjatywy podał rękę oskarżonemu, deklarując, że nie żywi do niego urazy).</p> <p>Za nadzwyczajnym złagodzeniem kary orzeczonej wobec P. M. przemawiały także okoliczności związane z samym czynem, w tym prowokacyjne zachowanie się pokrzywdzonego, który wyzywał, a następnie - pobił spokojnie idącego, nie wykazującego żadnej agresji P. M.. W tym więc sensie pokrzywdzony przyczynił się do zaistnienia zdarzenia.</p>

			<p>Okolicznościami łagodzącymi były również:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uprzednia niekaralność oskarżonego, oraz - brak negatywnych konsekwencji zdrowotnych u S. S. (1), które byłyby wynikiem obrażeń spowodowanych przez oskarżonego. Ów fakt miał niebagatelne znaczenie przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu; po pół roku od inkryminowanego zdarzenia pokrzywdzony właściwie nie odczuwa już żadnych dolegliwości związanych z doznanymi w jego wyniku obrażeniami. <p>Do okoliczności obciążających, wpływających na zaostrzenie reakcji karnej wobec oskarżonego sąd zaliczył działanie pod wpływem silnej pobudki spowodowanej chęcią zemsty (odwetu) w obliczu krzywdy, jaka spotkała P. M. ze strony pokrzywdzonego.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. M.			Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania od dnia jego zatrzymania na

		<p>poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.</p> <p>O dowodach rzeczowych sąd rozstrzygnął zgodnie z regułą nakazującą zwrot przedmiotów zabezpieczonych w toku postępowania osobom uprawnionym do ich posiadania przed ich zatrzymaniem.</p>
inne zagadnie nia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.c 3.d	Sąd przyznał obrońcy oskarżonego powołanemu z urzędu wynagrodzenie związane z udzieleniem P. M. pomocy prawnej w wysokości 885,50 zł w związku z jego udziałem na dwóch terminach rozprawy głównej.	

Uznając, że sytuacja majątkowa i finansowa oskarżonego nie pozwala na przyjęcie, że stać go na uiszczenie kosztów sądowych w jakiegokolwiek części – sąd uznał za zasadne zwolnić go od tego obowiązku. P. M. pozostaje w warunkach izolacji, nie posiada żadnego majątku, nie ma możliwości zarobkowania, a na utrzymaniu posiada dwoje małych dzieci.

Podpis